

VĚRA KRPÁLKOVÁ

DEN

KOLOBĚŽKY

DEN KOLOBĚŽKY

Věra Krpálková

Sdílíme věci, třeba koloběžky. Jestlipak sdílí ony s námi naše životy? Co když znají naše myšlenky, nálady, pocity, obavy i touhy? Pojďme to vyzkoušet! Vložme ruce na řídítka a sdílejme společnou cestu. Sbírejme střípky našich životů...

ČERVENÁ KOLOBĚŽKA

7:15

„Mami, proč tady leží? Mami! Koukej! Proč tady leží?“

Malý kluk se školním batohem na zádech, který byl snad větší než on sám, se jen tak nevzdával.

„Proč tady leží?“ opakoval svoji otázku. Ale žena pospíchající dva kroky před ním, s telefonem přilepeným na levé ucho, už vstupuje do vozovky na přechod a neodpovídá.

„*Proč tady ležím, chlapečku? Protože mě tady včera v noci zaparkoval jeden chlápek smrdící pivem a rumem.*“

Celou cestu přes město až sem si nakřáplým hlasem zpíval stále dokola jen jednu a tu samou písničku.

Chrám svatého Víta!

A znova. *Chrám svatého Víta!*

Na další slova si očividně nevzpomínal, ale zřejmě tušil, že tam nějaká budou, protože je co chvíli suploval slabikami la – la – la...

A pak zase od začátku: *Chrám svatého Víta!* opakoval, jak poškrábaná gramofonová deska.

„*Jako kdyby o tuhle písničku někdo v půl jedenáctý v noci stál,*“ říkala jsem si otráveně, ale dovézt ho až k jeho cíli jsem musela.

Na jeho obhajobu je třeba uvést, že se mě dvakrát pokusil postavit, než to vzdal, praštil se mnou o zem a odešel vratkým krokem domů.

„Proto tady ležím. Červená koloběžka, pohozená na kraji parku, a čekám na příštího zákazníka.“

Další zákazník, další řidič, další příběh.

„Kdybyste jen věděli! Nejen, že všechno vidím a všechno slyším. Dokonce i vím, co se vám honí hlavou. Jakmile položíte ruce na moje řídítka, vnímám všechno. To, co vám diktuje mozek, i to, co vám napovídá srdce.“

Nový zákazník, nový řidič, nový příběh.

Před chvílí kolem mě prošli ti dva. Žena a malý kluk. Profrčel tudy cyklista v šustivé zelené bundě a vzadu v parku, tam se prochází starší pán se psem. Venčí ho a hází mu aport. Ne, že bych toho člověka ze své trapné pozice viděla, ale slyším, jak na něj volá. V dálce sice cinká tramvaj a slabě hučí motory aut, ale tady u parku je nadpozemsky krásný klid. Ty zvuky dělají jen zajímavou kulisu cvrlikání ptáků a šumění listů v ranním větříčku. Tomuhle pohodovému světu přede mnou.

„A tak tady ležím, mám před sebou další pracovní den a pozoruji svět – i když teď posunutý o 90 stupňů...“

MEGERA

7:19

Silné ruce mě zvedly ze země a postavily na kolečka.

Hned, jak se mě dotkly, ucítla jsem silnou frustraci toho člověka. Jeho myšlenky probíhaly celou mou konstrukcí jako elektrický výboj.

„Megera to je! Normální megera! Jednu mám doma a jako by to nestačilo, za druhou jedu do práce. Je to normální? Aspoň doma kdybych měl klid!“

Hlavou mu probíhala jejich domácí hádka z předchozího večera.

„Tak už toho nech, mlátíš věcma a nadáváš tady už víc jak půl hodiny. Dal jsi té chudince šéfové už tolik zvířecích jmen! Od říční škeble přes pijavici a domácí drůbež jsi jmenoval snad všechny až k býložravcům. Tak ti ani vlastně nevím, koho máš v práci za šéfa.“

„Šéfovou,“ odvrknul jsem pobouřeně.

Následovala další čtvrt hodina vzteklého předkládání argumentů na podporu slabomyslnosti mé šéfové.

Na narážku já do toho kopnu, jsem od Kateřiny dostal doporučení: „Uklidni se, Milane. Svět je krásný... i s tvou šéfkou.“

„Zase si ze všeho děláš legrácky a nebereš moje problémy vážně, Káčo!“ vybuchl jsem jako sopka. „Já si nesu z práce málem infarkt a ty... ty...ty si z to děláš vtipy!“